

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 12 lipca 1952 | Nr 11 | Poz. 35 – 36

TREŚĆ:

35

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 czerwca 1952 r.
w sprawie utworzenia Internatów dla słuchaczy kursów zawodowych Ministerstwa Finansów.

Na podstawie § 2 ust. 2, lit. j) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie prowadzenia szkolnictwa zawodowego oraz zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 277) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Tworzy się Internat Nr 2 dla słuchaczy kursów zawodowych Ministerstwa Finansów w Świdrze oraz Internat dla słuchaczy kursów zawodowych Ministerstwa Finansów w Skolimowie i Internat dla słuchaczy kursów zawodowych w Zalesiu Górnym.

§ 2.

Internatom wymienionym w § 1 nadaje się statuty organizacyjne stanowiące załącznik Nr 1, Nr 2 i Nr 3 zarządzenia.

§ 3.

Zarządzenie wchodzi z dniem ogłoszenie z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1952 r.

Minister Finansów K. Dąbrowski

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Finansów z dn. 27 czerwca 1952 r.

STATUT

Internatu Nr 2 dla słuchaczy knrsów zawodowych Ministerstwa Finansów w Świdrze.

§ 1.

Internat dla słuchaczy kursów zawodowych przeznaczony jest dla skierowanych na przeszkolenie pracowników władz, instytucji i przedsiębiorstw podległych Ministrowi Finansów, w ramach zatwierdzonego przez Ministerstwo Finansów (Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego) planu wykorzystania Internatu.

§ 2.

Internat mieści się w nieruchomości położonej w Świdrze koło Warszawy przy ul. Sienkiewicza Nr 10.

§ 3.

Internat w zakresie swojej statutowej działalności podlega bezpośrednio Ministerstwu Finansów.

§ 4.

Internat używa pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku i napisem:
„Internat Nr 2 dla słuchaczy kursów zawodowych Ministerstwa Finansów w Świdrze".

§ 5.

Zadaniem Internatu jest roztoczenie stałej opieki wychowawczej nad słuchaczami kursów, zapewnienie im utrzymania oraz koniecznej pomocy lekarskiej w zakresie określonym odrębnymi przepisami.

§ 6.

Internatem zarządza kierownik Internatu, Zastępcą kierownika Internatu jest jeden z instruktorów polityczno-wychowawczych.

§ 7.

Kierownika Internatu oraz instruktorów polityczno-wychowawczych powołuje i odwołuje Ministerstwo Finansów (Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego).

§ 8.

Kierownik Internatu jest przełożonym służbowym pracowników Internatu. Przyjmuje on i zwalnia pracowników w ramach przyznanych Internatowi etatów z zastrzeżeniem wynikającym z postanowień § 7.

§ 9.

Do obowiązków kierownika Internatu należy:
a) ogólne kierownictwo Internatem,
b) nadzór służbowy nad personelem Internatu,
c) kierowanie sprawami wychowawczymi,
d) zarządzanie całością spraw administracyjno - gospodarczych Internatu.

Kierownik Internatu jest odpowiedzialny za marksistowsko-leninowski kierunek wychowawczy, za organizację i stan administracyjno-gospodarczy Internatu oraz za wykonanie przepisów i poleceń władz zwierzchnich.

§ 10.

Do obowiązków instruktorów polityczno-wychowawczych należy realizowanie planu wychowawczego Internatu, zatwierdzonego przez Ministerstwo Finansów (Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego).

§ 11.

Internat jako samodzielna jednostka budżetowa prowadzi gospodarkę finansową i materiałową na zasadach określonych przepisami obowiązującymi jednostki budżetowe.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Ministra Finansów z dn. 27 czerwca 1952 r.

STATUT

Internatu dla słuchaczy kursów zawodowych Ministerstwa Finansów w Skolimowie.

§ 1.

Internat dla słuchaczy kursów zawodowych przeznaczony jest dla skierowanych na przeszkolenie pracowników władz, instytucji i przedsiębiorstw podległych Ministrowi Finansów, w ramach zatwierdzonego przez Ministerstwo Finansów (Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego) planu wykorzystania Internatu.

§ 2.

Internat mieści się w nieruchomości położonej w Skolimowie (gm. Skolimów, pow. warszawski) przy ul. Chylickiej róg Wierzbnej.

§ 3.

Internat w zakresie swojej statutowej działalności podlega bezpośrednio Ministerstwu Finansów.

§ 4.

Internat używa pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku i napisem:
„Internat dla słuchaczy kursów zawodowych Ministerstwa Finansów w Skolimowie".

§ 5.

Zadaniem Internatu jest roztoczenie stałej opieki wychowawczej nad słuchaczami kursów, zapewnienie im utrzymania oraz koniecznej pomocy lekarskiej w zakresie określonym odrębnymi przepisami.

§ 6.

Internatem zarządza kierownik Internatu, Zastępcą kierownika Internatu jest jeden z instruktorów polityczno-wychowawczych.

§ 7.

Kierownika Internatu oraz instruktorów polityczno-wychowawczych powołuje i odwołuje Ministerstwo Finansów (Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego).

§ 8.

Kierownik Internatu jest przełożonym służbowym pracowników Internatu. Przyjmuje on i zwalnia pracowników w ramach przyznanych Internatowi etatów z zastrzeżeniem wynikającym z postanowień § 7.

§ 9.

Do obowiązków kierownika Internatu należy:

a) ogólne kierownictwo Internatem,
b) nadzór służbowy nad personelem Internatu,
c) kierowanie sprawami wychowawczymi,
d) zarządzanie całością spraw administracyjno - gospodarczych Internatu.

Kierownik Internatu jest odpowiedzialny za marksistowsko-leninowski kierunek wychowawczy, za organizację i stan administracyjno-gospodarczy Internatu oraz za wykonanie przepisów i poleceń władz zwierzchnich.

§ 10.

Do obowiązków instruktorów polityczno-wychowawczych należy realizowanie planu wychowawczego Internatu, zatwierdzonego przez Ministerstwo Finansów (Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego).

§ 11.

Internat jako samodzielna jednostka budżetowa prowadzi gospodarkę finansową i materiałową na zasadach określonych przepisami obowiązującymi jednostki budżetowe.

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Ministra Finansów z dn. 27 czerwca 1952 r.

STATUT

Internatu dla słuchaczy kursów zawodowych Ministerstwa Finansów w Zalesiu Górnym

§ 1.

Internat dla słuchaczy kursów zawodowych przeznaczony jest dla skierowanych na przeszkolenie pracowników władz, instytucji i przedsiębiorstw podległych Ministrowi Finansów, w ramach zatwierdzonego przez Ministerstwo Finansów (Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego) planu wykorzystania Internatu.

§ 2.

Internat mieści się w nieruchomości położonej w Zalesiu Górnym (gm. Zalesie, powiat grójecki) przy ul. Białej Brzozy Nr 1.

§ 3.

Internat w zakresie swojej statutowej działalności podlega bezpośrednio Ministerstwu Finansów.

§ 4.

Internat używa pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku i napisem: „Internat dla słuchaczy kursów zawodowych Ministerstwa Finansów w Zalesiu Górnym".

§ 5.

Zadaniem Internatu jest roztoczenie stałej opieki wychowawczej nad słuchaczami kursów, zapewnienie im utrzymania oraz koniecznej pomocy lekarskiej w zakresie określonym odrębnymi przepisami.

§ 6.

Internatem zarządza kierownik Internatu, Zastępcą kierownika Internatu jest jeden z instruktorów polityczno-wychowawczych.

§ 7.

Kierownika Internatu oraz instruktorów polityczno-wychowawczych powołuje i odwołuje Ministerstwo Finansów (Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego).

§ 8.

Kierownik Internatu jest przełożonym służbowym pracowników Internatu. Przyjmuje on i zwalnia pracowników w ramach przyznanych Internatowi etatów z zastrzeżeniem wynikającym z postanowień § 7.

§ 9.

Do obowiązków kierownika Internatu należy:

a) ogólne kierownictwo Internatem,
b) nadzór służbowy nad personelem Internatu,
c) kierowanie sprawami wychowawczymi,
d) zarządzanie całością spraw administracyjno - gospodarczych Internatu.

Kierownik Internatu jest odpowiedzialny za marksistowsko-leninowski kierunek wychowawczy, za organizację i stan administracyjno-gospodarczy Internatu oraz za wykonanie przepisów i poleceń władz zwierzchnich.

§ 10.

Do obowiązków instruktorów polityczno-wychowawczych należy realizowanie planu wychowawczego Internatu, zatwierdzonego przez Ministerstwo Finansów (Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego).

§ 11.

Internat jako samodzielna jednostka budżetowa prowadzi gospodarkę finansową i materiałową na zasadach określonych przepisami obowiązującymi jednostki budżetowe.

36

OKÓLNIK

z dnia 4 lipca 1952 r.
w sprawie wykładni (V) przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 13, poz. 72 i z 1949 r. Nr 45, poz. 333).
Nr PW. 2929/2/52.

W związku z wątpliwościami nasuwającymi się przy stosowaniu dekretu o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego z Dz. II oraz zarządzenia Ministra Finansów z dnia 3 lutego 1951 r. w sprawie zwolnienia chłopów małorolnych i średniorolnych od nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego, wynikającego z regulacji zobowiązań pieniężnych (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 3, poz. 9) — Ministerstwo Finansów śladem wykładni IV z dnia 3 kwietnia 1951 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 8, poz. 28) wyjaśnia, co następuje:

Ojaśnienia wstępne:

Powołane w okólniku artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 13, poz. 72 i z 1949 r. Nr 45, poz. 333), powołane zaś paragrafy bez bliższego określenia oznaczają paragrafy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 3 lutego 1951 r. w sprawie zwolnienia chłopów małorolnych i średniorolnych od nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego, wynikającego z regulacji zobowiązań pieniężnych (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 3, poz. 9).

Do art. 14 ust. 2.

Przy ocenie pojęcia „izby" w budynkach, o których mowa w art. 14 ust. 2 pkt 1 należy kierować się przepisem § 7 rozporządzenia Ministrów: Odbudowy, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu z dnia 23 października 1948 r. w sprawie wykonania dekretu o najmie lokali, wydanego co do § 18 po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 398) tudzież wykładnią (Dz. Urz. Min. Sk. z 1949 r. Nr 30, poz. 199) i wykładnią II (Dz. Urz. Min. Sk. z 1950 r. Nr 7, poz. 42) do art. 14 ust. 2.

W razie wątpliwości o charakterze „izby" dla celów nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego decyduje stan faktyczny użytkowanego pomieszczenia, odpowiadającego warunkom wynikającym z treści wspomnianego § 7 rozporządzenia.

Do art. 15 pkt 2.

Intencją przepisu jest zwolnienie od podatku wzbogacenia, wynikającego z regulacji każdego zobowiązania pieniężnego bez względu na charakter tego zobowiązania, jeżeli podmiotem tego zobowiązania jest właściciel gospodarstwa rolnego, od którego podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym w roku powstania obowiązku podatkowego (art. 16) wynosi równowartość do 50 kwintali żyta. Zgodnie z powyższym założeniem wykładnia II do art. 15 pkt 2 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1950 r. Nr 7, poz. 42) ustaliła, że przez zobowiązanie „ciążące na gospodarstwie rolnym" rozumie się zobowiązanie zarówno zabezpieczone jak i niezabezpieczone hipotecznie na gospodarstwie rolnym, przez co w istocie nadała omawianemu zwolnieniu, określonemu w przepisie dekretu, jako przedmiotowe, charakter zwolnienia podmiotowego, związane z osobą właściciela (posiadacza, użytkownika) gospodarstwa rolnego. Pozostaje to w ścisłym związku z przepisem art. 18 ust. 2 pkt 4, dotyczącym określenia wysokości podatku (wielokrotności) dla właścicieli gospodarstw rolnych, co do których stawki podatkowe zostały określone w zależności od wysokości podstawy opodatkowania podatkiem gruntowym, przy czym podstawowa (wielokrotność) została przewidziana od równowartości podstawy opodatkowania podatkiem gruntowym powyżej 50 kwintali żyta.

Do art. 17.

1. W myśl § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 października 1950 r. w sprawie określenia stosunku przeliczenia niektórych zobowiązań (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 461) zobowiązania posiadaczy gospodarstw rolnych o przychodowości ustalonej przy wymiarze podatku gruntowego na 1950 r. nie powyżej 360.000 złotych dotychczasowych oraz robotników rolnych — jeżeli wierzycielem jest posiadacz gospodarstwa

o przychodowości powyżej 360.000 złotych dotychczasowych, podlegają przeliczeniu według stosunku 100 złotych dotychczasowych równe 1 złotemu.

W związku z powyższym przy ustalaniu wysokości podatku dla osób (dłużników) wymienionych w § 3 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów należy — w odchyleniu od zasad podanych w Cz. I pkt 1 okólnika Ministerstwa Finansów z dnia 31 października 1950 r. w sprawie unormowania na odcinku podatków miejskich niektórych zagadnień, wiążących się ze zmianą systemu pieniężnego (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 26, poz. 161) — przeliczyć kwotę zobowiązania pieniężnego, stanowiącego podstawę opodatkowania według stosunku 100 złotych dotychczasowych równe 1 złotemu i do w ten sposób przeliczonego zobowiązania pieniężnego (podstawy opodatkowania) stosować właściwą wielokrotność podatku, przewidzianą w art. 18 ust. 2 pkt 4.

Przykład.

Zobowiązanie pieniężne posiadacza gospodarstwa rolnego o przychodowości ustalonej przy wymiarze podatku gruntowego na 1950 r. w kwocie 360.000 złotych dotychczasowych na rzecz wierzyciela, posiadacza gospodarstwa rolnego o przychodowości ustalonej przy wymiarze podatku gruntowego na 1950 r. w kwocie powyżej 360.000 złotych dotychczasowych wynosiło na dzień 30 czerwca 1945 r. 10.000 złotych dotychczasowych. Celem ustalenia wysokości podatku należy przeliczyć zobowiązanie pieniężne w kwocie 10.000 zł w stosunku 100 : 1 tj. 10.000 złotych dotychczasowych będzie równało się 100 złotym nowym. Podatek przy np. 30 wielokrotności (360.000 zł równa się 180 kwintalom żyta) będzie wynosił 3.000 złotych nowych (100 × 30).

Niniejszą wykładnię należy stosować do wymiarów jeszcze niedokonanych oraz co do których nie zapadła ostateczna decyzja władzy II instancji.

2. Przy hipotece kaucyjnej (art. 231 prawa rzeczowego) obowiązek podatkowy ciąży zarówno na osobie, której zobowiązanie pieniężne zostało zabezpieczone kaucją, a w przypadku, wymienionym w art. 13 ust. 2 pkt 1 również na wierzycielu, jak i na osobie, która ustanowiła hipotekę kaucyjną. W związku z powyższym uchyla się ust. 2 wykładni do art. 17 zawartej w okólniku z dnia 12 sierpnia 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 30, poz. 199).

Niniejszą wykładnię należy stosować do wymiarów jeszcze niedokonanych oraz co do których nie zapadła ostateczna decyzja władzy II instancji.

Do art. 18.

Wykładnia III do art. 18 (Dz. Urz. Min. Fin. z 1950 r. Nr 18, poz. 117) ma zastosowanie przy założeniu, że po stronie właścicieli gospodarstw rolnych istnieje obowiązek podatkowy.

Do art. 18 ust. 2 pkt 4.

Jeżeli podatnik posiada gospodarstwa rolne w dwu lub kilku gminach, wówczas za podstawę do ustalenia wielokrotności podatku przyjmuje się łączną sumę równowartości, stanowiących podstawę opodatkowania podatkiem gruntowym dla każdego gospodarstwa rolnego.

Przykład.

Osoba A jest właścicielem 3 gospodarstw rolnych, położonych w 3 gminach. W 1948 r. i w 1949 r. podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym wynosiła dla: jednego gospodarstwa — 55 kwintali żyta, dla drugiego gospodarstwa — 100 kwintali żyta, dla trzeciego zaś gospodarstwa — 155 kwintali żyta. Za podstawę do ustalenia wielokrotności podatku należy przyjąć sumę powyższych równowartości tj. 310 kwintali żyta. Wielokrotność podatku będzie wynosiła 40.

Do art. 23 i art. 25.

Przez obywatelskie komisje podatkowe, wymienione w przepisach rozumie się obywatelskie komisje podatkowe, działające przy organach finansowych pierwszej instancji na podstawie przepisów o postępowaniu podatkowym.

Do art. 26.

1. Orzeczenie obywatelskiej komisji podatkowej lub komisji odwoławczej w sprawie obniżenia podatku, obciążającego gospodarstwa rolne powinna poprzedzić opinia właściwej obywatelskiej komisji podatkowej, działającej na podstawie przepisów o podatku gruntowym.

2. Odwołania od wymiaru podatku obciążającego gospodarstwa rolne podlegaja [illegible] isje odwoławcze, działające przy org[illegible] ów wojewódzkich rad narodowych [illegible] narodowych m [illegible] Warszawy i m. Łodzi). Zobacz nadto ok[illegible]nik Ministerstwa [illegible]ansów z dnia 8 sierpnia 1951 r. w sprawie właściwości rzeczowej do rozstrzygania odwołań od wymiaru nadzwyczajnego podatku **od wzbogacenia wojennego (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 19, poz. 66).**

Do art. 29 w brzmieniu, ustalonym w art. 39 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452).

Art. 29 zdanie pierwsze normuje prawo zaspokojenia należności Skarbu Państwa z tytułu podatku wynikającego z regulacji zobowiązania pieniężnego z nieruchomości, na której to zobowiązanie jest wzgl. było zabezpieczone hipoteką, tylko w przypadku, jeżeli ta nieruchomość nie jest już własnością podatnika (jego spadkobiercy), lecz jest własnością osoby trzeciej.

Jeżeli bowiem nieruchomość jest własnością podatnika, a więc bądź dłużnika osobistego bądź dłużnika rzeczowego, bądź wierzyciela (ich spadkobierców) to prawo zaspokojenia należności z takiej nieruchomości wynika już:

a) o ile chodzi o podatnika z art. 14 ust. 1 dekretu o zobowiązaniach podatkowych, wedle którego podatnik odpowiada za zobowiązania podatkowe całym swym majątkiem.

b) o ile chodzi o spadkobierców podatnika z art. 17 dekretu o zobowiązaniach podatkowych.

Jeżeli zaś samo zobowiązanie zabezpieczone hipoteką na nieruchomości wygasło, to równocześnie z wygaśnięciem zobowiązania wygasła również hipoteka (art. 22 prawa rzeczowego), a istnienie nadal wpisu hipotecznego dowodzi jedynie niezgodności stanu faktycznego ze stanem prawnym.

Dla zastosowania art. 29 jest natomiast bez znaczenia okoliczność czy w czasie, kiedy następuje zaspokojenie należności Skarbu Państwa, istnieje jeszcze na tej nieruchomości samo zabezpieczenie hipoteczne dla tego zobowiązania, intencją przepisu art. 29 było bowiem uzyskanie przez Skarb Państwa prawa do zaspokojenia należności podatkowej z nieruchomości, gdy zobowiązanie, będące podstawą wymiaru podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. II) było kiedykolwiek zabezpieczone hipoteką na tej nieruchomości, a w szczególności także w przypadku, gdy nieruchomość została nabyta na licytacji, a zabezpieczone na niej zobowiązanie nie znalazło pokrycia w licytacyjnej cenie nabycia. Głównym bowiem celem nowelizacji art. 29 było uzyskanie zaspokojenia należności w podatku od wzbogacenia w przypadkach, gdy nie ma zastosowania art. 27 co zachodzi właśnie przy nabyciu nieruchomości w drodze licytacji. Wtedy bowiem postanowienie o przysądzeniu własności wraz z planem podziału jest tytułem wykreślenia w księdze wieczystej praw, które według planu podziału wygasły (art. 743 kodeksu postępowania cywilnego) i na to nie potrzeba zwolnienia organu finansowego.

Z nieruchomości nabytej na licytacji podatek od wzbogacenia może być zaspokojony mimo, że jej nabywca nie jest podatnikiem.

Bez znaczenia jest również, czy nieruchomość została nabyta na podstawie umowy odpłatnej, czy na podstawie darowizny.

Celem ustalenia prawa Skarbu Państwa do zaspokojenia należności z takiej nieruchomości organ finansowy, który wymierzył podatek właściwemu podatnikowi, wydaje na podstawie art. 15 dekretu o zobowiązaniach podatkowych odpowiednią decyzję.

Do § 2.

1. Zwolnienia, przewidziane w przepisie są zwolnieniami podmiotowymi i dotyczą włącznie chłopów małorolnych (§ 2 ust. 1 pkt 1 lit. b), c) i pkt 2) i średniorolnych (§ 2 ust. 1 pkt 1 lit. d), będących właścicielami, posiadaczami (art. 296 prawa rzeczowego) i użytkownikami (art. 130—135 prawa rzeczowego) gospodarstw rolnych i członków najbliższej rodziny, którzy sami bezpośrednio prowadzą gospodarstwa rolne. Natomiast nie odnoszą się do chłopów małorolnych i średniorolnych oraz do ich członków najbliższej rodziny, będących właścicielami (posiadaczami, użytkownikami) gospodarstw rolnych, jeżeli sami nie prowadzą tych gospodarstw, lecz czerpią przychody z wydzierżawienia gospodarstw rolnych (art. 18 ust. 2 pkt 1 lit. e) oraz do dzierżawców takich gospodarstw pomimo, że ci ostatni na podstawie § 4 ust. 1 pkt 2 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1950 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia od podatku od wzbogacenia wojennego, wynikającego z regulacji zobowiązań pieniężnych niektórych grup podatników oraz niektórych kategorii zobowiązań pieniężnych (Monitor Polski Nr A-27, poz. 319) zostali pod względem wielokrotności podatku zrównani z właścicielami gospodarstw rolnych.

2. W zasadzie zwolnień nie stosuje się z urzędu. Uchylenie z powodu zwolnienia od podatku przewidzianego w zarządzeniu, ostatecznej decyzji władzy I lub II instancji, ustalającej zobowiązanie podatkowe, a wydanej do dnia ogłoszenia zarządzenia tj. do dnia 9 lutego 1951 r. może nastąpić jedynie na wniosek strony w trybie odwołania po uprzednim przywróceniu przekroczonego terminu do wniesienia odwołania na zasadzie art. 65 ust. 3 dekretu o postępowaniu podatkowym bądź **w trybie nadzoru na zasadzie art. 185 tegoż dekretu i § 46 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wykonania dekretu o postę-**

powaniu podatkowym. Wyjątek od powyższej zasady dotyczy tych przypadków, gdy organ finansowy posiada wszystkie niezbędne dane, potrzebne do stwierdzenia istotnych wymogów zwolnienia od podatku. W tych przypadkach organ finansowy z urzędu wyda decyzję zwalniającą od podatku z powołaniem podstawy prawnej zwolnienia. Zaznacza się, że zasięgnięcie opinii właściwej gminnej rady narodowej co do wysokości podstawy opodatkowania podatkiem gruntowym, względnie co do faktów przystąpienia właścicieli gospodarstw rolnych w okresie do dnia 31 grudnia 1951 r. do zarejestrowanych: zrzeszeń uprawy ziemi, rolniczych spółdzielni wytwórczych lub rolniczych zespołów spółdzielczych nie stoi na przeszkodzie do wydania przez organ finansowy z urzędu decyzji o zwolnieniu.

Do § 2 ust. 1.

1. Zwolnienie od podatku, przewidziane w § 2 ust. 1 pkt 1 lit. a)—c) jest zwolnieniem bezwarunkowym z tym, że okoliczności określone pod lit. a)—c) należy traktować odrębnie, a nie łącznie. Natomiast zwolnienie od podatku przewidziane w § 2 ust. 1 pkt 1 lit. d) jest warunkowe tj. uzależnione od istnienia wymogów określonych w ust. 2 z tym, że te ostatnie wymogi należy traktować odrębnie, a nie łącznie. Powyższe zasady stosuje się odpowiednio do członków najbliższej rodziny właścicieli gospodarstw rolnych (§ 2 ust. 1 pkt 2).

2. Za „właścicieli gospodarstw rolnych" w rozumieniu przepisu należy uważać takich właścicieli (chłopów małorolnych i średniorolnych), których istotną podstawę utrzymania stanowi przychód z prowadzonego przez nich gospodarstwa rolnego. O tym, czy gospodarstwo rolne stanowi istotną podstawę utrzymania jego właściciela decyduje organ finansowy po zasięgnięciu opinii właściwej obywatelskiej komisji podatkowej, działającej na podstawie przepisów o podatku gruntowym. Zaznacza się, że np. wydzierżawienie lub wynajęcie na cały rok podatkowy budynku lub jego części, związanego z gospodarstwem rolnym na cele nierolnicze, bądź np. wykonywanie przez właściciela gospodarstwa rolnego przemysłu ludowego lub rzemiosła bez zatrudnienia obcych sił najemnych nie stoi na przeszkodzie do uznania, że istotną podstawę utrzymania dla właściciela gospodarstwa rolnego stanowi przychód z tego gospodarstwa.

3. Wyjaśnienie, zawarte w ustępach poprzedzających, stosuje się odpowiednio do posiadaczy gospodarstw rolnych (art. 296 prawa rzeczowego) oraz do użytkowników takich gospodarstw, jeżeli na gospodarstwach rolnych zostało ustanowione prawo użytkowania (art. 130—135 prawa rzeczowego).

4. Jeżeli spośród dłużników solidarnych (art. 8 kodeksu zobowiązań) kilku posiada warunki określone w przepisie, wówczas od podatku wolni są jedynie ci dłużnicy solidarni, którzy te warunki posiadają, natomiast pozostali nie korzystają ze zwolnienia od podatku.

Do § 2 ust. 1 pkt 1 lit. c) i d).

1. Warunkiem zwolnienia od podatku jest, aby w poszczególnym roku podatkowym okresu 1948—1950, a w przypadku wymienionym w art. 16 pkt 2 — w roku powstania obowiązku podatkowego podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym wynosiła w stosunku rocznym równowartość do 80 kwintali żyta lub 4.800 zł bądź równowartość ponad 80 do 180 kwintali żyta lub ponad 4.800 zł do 10.800 zł. Przekroczenie powyższych granic (w kwintalach żyta lub w złotych) chociażby w jednym roku wymienionego okresu, wyklucza właściciela gospodarstwa rolnego od korzystania ze zwolnienia od podatku nawet wówczas, gdyby istniały warunki, o których mowa w ust. 2 § 2.

2. Zasadę, wyrażoną w wykładni do art. 18 ust. 2 pkt 4 stosuje się odpowiednio do ustalania przychodowości gospodarstw rolnych, określonej w § 2 ust. 1 pkt 1 lit. c) i d).

Do § 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 3.

1. Warunkiem zwolnienia od podatku członków najbliższej rodziny osób wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 1 lit. a)—c) jest, aby zaciągnięte przez nich zobowiązanie pieniężne ciążyło na gruncie, który w okresie do 31 grudnia 1951 r. wszedł w skład zarejestrowanego: zrzeszenia uprawy ziemi, rolniczej spółdzielni wytwórczej lub rolniczego zespołu spółdzielczego, albo, aby zobowiązanie pieniężne ciążyło na gruncie opodatkowanym podatkiem gruntowym łącznie z gruntami gospodarstwa rolnego głowy rodziny. Warunkiem zwolnienia od podatku członków najbliższej rodziny osób, wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 1 lit. d) jest, aby zobowiązanie pieniężne ciążyło na gruncie, który opodatkowany jest podatkiem gruntowym łącznie z gruntami gospodarstwa rolnego głowy rodziny z tym, że muszą zachodzić wymogi przewidziane w ust. 2 § 2.

2. Za członków najbliższej rodziny uważa się krewnego w linii wstępnej lub zstępnej i jego małżonka, rodzeństwo i ich małżonków, małżonka oraz rodziców, rodzeństwo i dzieci małżonka, prowadzących wspólne gospodarstwo rolne z głową rodziny, będącym podatnikiem podatku gruntowego.

Do § 2 ust. 2 pkt 1—3.

Określenie „w czasie działań wojennych" odnosi się do okresu wojny od 1 września 1939 r. do 8 maja 1945 r. przy czym zwolnienie nie jest uwarunkowane tym, aby w miejscowości, gdzie jest położone gospodarstwo rolne były prowadzone działania wojenne.

Dotyczy to w szczególności strat w majątku (rozebranie lub spalenie budynku, zarekwirowanie inwentarza martwego, żywego, plonu, padnięcie inwentarza oraz zniszczenie plonu) w następstwie wysiedlenia, zbrojnej represji okupanta itp.

Do § 3.

Przez organa finansowe, o których mowa w przepisie, rozumie się wydziały (oddziały, referaty) podatków wiejskich prezydiów powiatowych (miast stanowiących powiaty) rad narodowych.

Do § 5.

Z dniem 9 lutego 1951 r. stały się nieaktualne:

1) pkt 7 okólnika Ministerstwa Finansów Nr 12/50 z dnia 8 listopada 1950 r. Nr PW. 3446/1/50 w sprawie zawieszenia wszelkich czynności egzekucyjnych w stosunku do podatników nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego Dz. II będących równocześnie podatnikami podatku gruntowego, jeżeli podatek gruntowy za 1950 r. został wymierzony od podstawy opodatkowania nieprzekraczającej 360.000 zł sprzed reformy walutowej, lub za 1949 r. od podstawy opodatkowania stanowiącej równowartość do 180 kwintali żyta oraz

2) ustęp ostatni okólnika Ministerstwa Finansów z dnia 12 lipca 1950 r. Nr PM. 10699/6/50 w sprawie odroczenia płatności podatku od wzbogacenia wojennego tym podatnikom, którzy przystąpili do spółdzielni produkcyjnych (rolniczych spółdzielni wytwórczych i rolniczych zespołów spółdzielczych) oraz członków zrzeszeń uprawy ziemi.

Zaległy dodatek za zwłokę od należności z tytułu podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. II) za okres od dnia 9 lutego 1951 r. do dnia ogłoszenia niniejszej wykładni, Ministerstwo Finansów umarza na podstawie art. 35 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452).

Dyrektor Departamentu
E. Murdzeński

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się:

1) blankiety kwitariusza poborcy wzór Nr 662, Seria D za Nr Nr 893901—899000, zagubione przez poborcę skarbowego 6 Oddziału Wydziału Finansowego Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 60; półrocznie — zł 33; kwartalnie — zł 18.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czek. we Administracji Dz. Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428/431.

Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,9..

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14879, 3-B-22587, 12.200.